

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1701/2020
Гжап 6/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Јоловић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ..., чији је привремени заступник Игор Симић, адвокат из ..., ГГ из ..., ДД из ... и малолетне ЋЋ, коју заступа мајка ЕЕ, обе из ..., чији је пуномоћник Славица Ћосић, адвокат из ..., ради утврђења и иселења, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж. 7742/2018 од 29.08.2019. године и о жалби тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Београда РЗ. 48/2019 од 21.11.2019. године, у седници од 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиле изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ. 48/2019 од 21.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7742/2018 од 29.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 243/17 од 24.05.2018. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да је ништав и не производи правно дејство уговор о купопродаји закључен између ЖЖ, ВВ и ГГ као продаваца и ЗЗ као купца, оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов. ../2001 од 14.08.2001. године, што би тужени као правни следбеници уговараача били дужни да признају и трпе брисање у листу непокретности бр. .. КО ... уписаног права својине њихових правних претходника на непокретности наведеној изреком. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужени ДД и малолетна ЋЋ са свим лицима и стварима иселе из породичне стамбене зграде описане изреком и катастарске парцеле описане изреком и да их слободне од лица и ствари предају тужили на слободно коришћење и располагање. Ставом трећим изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере. Ставом четвртим изреке тужиле је обавезана да туженима ДД и малолетној ЋЋ накнади трошкове парничног поступка у износу од 210.375 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7742/2018 од 29.08.2019. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. важећег Закона о парничном поступку.

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ. 48/2019 од 21.11.2019. године није предложено Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној.

Против наведеног решења, тужила је изјавила жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност жалбе у смислу чл. 385. став 1. и 411. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП, („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да жалба није дозвољена.

Тужба у овом поступку поднета је суду 25.02.2005. године, пре ступања на снагу важећег Закона о парничном поступку (01.02.2012. године), који чланом 404. став 3. прописује могућности изјављивања жалбе против решења апелационог суда којим се не дозвољава ревизија. Одредбом члана 411. ЗПП који се у овом поступку примењује, није прописано да ће се у поступку поводом ревизије сходно примењивати и одредбе члана 385. ЗПП, нити је чланом 395. ЗПП прописана могућност изјављивања жалбе на решења апелационог суда о изузетној дозвољености ревизије. Из изнетог произилази да жалба поднета против побијаног решења није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу чл. 385. и 411. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 401. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

У тужби поднетој суду 25.02.2005. године вредност предмета спора је означена на 800.000 динара. Ова вредност предмета спора унета је у увод првостепене пресуде.

С обзиром да је тужба у овом предмету поднета пре ступања на снагу важећег ЗПП, на ревизијски поступак примењују се одредбе ранијег ЗПП, осим у погледу ревизијског цензуса. Будући да је побијана другостепена пресуда донета након ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ 55/14), на ревизијски цензус примењује се одредба члана 23. став 3. тог закона, по којој је ревизија дозвољена у свим споровима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу тог закона.

С обзиром да вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 404. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**